

Scara

George Coșbuc

Am găsit-o ieri în prun,
Dar să nu grăbiți ocară!
I-am luat în pripă scara.
Ea mă-njură: Ești nebun?
Pune scara!
Dacă-njuri, eu n-o mai pun!

Mai la urmă, pe-un cuvânt:
Să se lase sărutată
De atâtea ori deodată
Câți fuștei la scară sânt.
Sărutată
Lăudat fii, Tată sfânt!

Unsprezece, spune ea;
Eu zic: Bine, pe credință:
Doar o fi având știință,
Scara câți fuștei avea,
Pe credință
Asta e pierzarea mea!

Și-o sărut mereu-mereu:
Orice-ați spune, orice-ați face,
Nu știu cum, dar mie-mi place
Să sărut așa sunt eu!
Orice-ați face,
Doar e dat de Dumnezeu!

Dar te uită! Azi mă duc
Pe la ei, și iată scara!
Vrând să pui la cale țara,
N-am de lucru și m-apuc
Să-ntorc scara,
Și când colo, stau năuc!

Dau să număr la fuștei
Uite-i, frate, doisprezece!
Și-un cuțit prin piept îmi trece
Împlântat de mâna ei!
Doisprezece,
Iacă-mi moartea, dragii mei!

A greșit, îmi spuneți voi?

Cum de n-a greșit să-mi spuie
Treisprezece? Să mai suie,
Nu să-mi facă mai vreo doi!
Nu să-mi spuie
Că e miercuri, când e joi!

Zici că poate n-a știut
Când vorbea din prun cu mine?
Dar i-a numărat ea bine
Scoborându-i și-a tăcut!
Nu de mine,
Mi-e de dânsa, ce-a făcut!
M-a scurtat așa, știind!
Dacă-i fire mincinoasă,
Ce folos e că-i frumoasă?
Maica mea, auzi! S-o prind
Mincinoasă!
N-o mai cred, s-o văd murind!